

Arrest

nr. 149 015 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN RAEMDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 september 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van zelfstandige.

1.2 Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

(...) Nationaliteit :Nederland (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 26.01.2012 en verkreeg de bijlage 8 op 03.09. 2012 en de E-kaart op 20.09.2012. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 10.10.2014 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Vandaar dat er op 16.10.2014 een brief werd verstuurd aan betrokkene met de vraag naar nieuwe bewijsstukken aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene legde nadien volgende bewijsstukken voor: sollicitatiebewijzen, zijn CV, een OCMW-attest en inschrijvingsbewijs van de VDAB. Hij oefent dus kennelijk geen zelfstandige activiteit meer uit.

Uit het dossier en uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer. Betrokkene blijkt enkel in 2012 een 4-tal weken gewerkt te hebben (van 21.04.2012 tot 04.06.2012 en op 29.06.2012) en nadien is hij niet meer in loondienst geweest.

Op basis van marginale en achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar ononderbroken gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°). Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende maar hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Een inschrijving bij de VDAB en marginale tewerkstelling in het verleden geeft geen enkele garantie op niet-marginale tewerkstelling in de toekomst. Betrokkene blijkt heel wat sollicitatiebrieven te hebben verstuurd maar al deze inspanningen hebben tot op heden kennelijk nog geen tewerkstelling of reële kans op tewerkstelling opgeleverd. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever waaruit zijn reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden worden.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Gezien al deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 16.10.2014 waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig 42 bis§1, 2° en/of 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, is het bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de

minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het tweede onderdeel van haar enig middel haalt de verzoekende partij onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Als tweede middel haalt verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

(...)

De overheid dient de door haar genomen beslissingen niet alleen formeel afdoende te motiveren, maar de aangehaalde motivering dient daarenboven ook materieel afdoende te zijn.

Alvorens over te gaan tot het stellen van een einde aan het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden van een Unieburger overeenkomstig artikel 42bis §1 Vreemdelingenwet, dient de overheid te toetsen of de betrokkene niet alsnog kan genieten van een verblijfsrecht op basis van één van de uitzonderingsgevallen opgenomen in artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet, en haar beslissing in het licht daarvan te motiveren (RvV 3 november 2014, nr. 132.716).

In de bestreden beslissing worden de bestaande uitzonderingsgevallen inderdaad formeel getoetst. Materieel is de toetsing van deze uitzonderingsgevallen, in het bijzonder artikel 42bis §2, 3° Vreemdelingenwet, niet correct onderbouwd.

In verband met de uitzondering opgenomen in artikel 42bis §2, 3° Vreemdelingenwet vermeldt de bestreden beslissing het volgende: “Uit het dossier en uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer. Betrokkene blijkt enkel in 2012 een 4-tal weken gewerkt te hebben (van 21.04.2012 tot 04.06.2012 en op 29.06.2012) en nadien is hij niet meer in loondienst geweest. Op basis van marginale en achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar ononderbroken gewerkt (art. 42bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).”

Dit onderdeel van de beslissing is niet gestoeld op een correcte rechtsvinding, en dus materieel niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker is inderdaad minder dan een jaar ingeschreven geweest bij de RSZ als werknemer. Verzoeker is evenwel langer dan een jaar actief geweest als zelfstandige, en in die hoedanigheid aangesloten geweest bij het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der zelfstandigen (met name van 1 oktober 2012 tot 13 mei 2014). Uit de bewoordingen van artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet blijkt geenszins dat de uitzonderingsgevallen hierin opgenomen beperkt zouden zijn tot Unieburgers die aanvankelijk economisch actief waren als werknemer. Evenmin blijkt dit uit artikel 7, lid 3 van Richtlijn 2004/38 met betrekking tot het recht op vrij verkeer en verblijf van Unieburgers, waarvan artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet een omzetting is. De verwijzing in artikel 42bis §2, inleidende zin naar “het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°” verwijst immers naar het verblijfsrecht van zowel werknemers als zelfstandigen.

Door te stellen dat verzoeker niet kan genieten van het behoud van het verblijfsrecht onder artikel 42bis §2, 2° Vreemdelingenwet omdat hij “enkel in 2012 een 4-tal weken” zou gewerkt hebben en bijgevolg niet zou voldoen aan de vereiste ten minste één jaar te hebben gewerkt, onderbouwt de overheid haar redenering niet correct.

Gelet op het feit dat verzoeker overigens stukken bijbracht waaruit blijkt dat hij ingeschreven is bij de VDAB en het duidelijk is dat hij zijn zelfstandige activiteiten onvrijwillig heeft stopgezet, zijn er goede argumenten om te stellen dat verzoeker aldus wel voldoet aan de voorwaarden van de uitzonderingsgrond in artikel 42bis §2, 2° Vreemdelingenwet.

Gelet op deze tekortkoming in de materiële motivering van de bestreden beslissing, dient deze te worden vernietigd."

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot dit tweede onderdeel van het enig middel het volgende:

"Daar waar verzoeker stelt dat hij wel onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet valt, nu hij langer dan een jaar actief was als zelfstandige, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker stelt dat hij van 1 oktober 2012 tot en met 13 mei 2014 ingeschreven was bij het Rijksdienst voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen, doch maakte naar aanleiding van uitnodiging d.d. 16 oktober 2014, geen enkel stuk over waaruit dit zou kunnen blijken.

Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, stuk van Xerius Sociaal Verzekeringsfonds wordt toegevoegd waaruit zou moeten blijken dat hij meer dan een jaar tewerkgesteld was als zelfstandige, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, was dit stuk immers niet voorhanden.

Verzoeker bewijst niet aan de hand van de voorgelegde stukken te voldoen aan artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Het enig middel is ongegrond."

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 42bis van de vreemdelingenwet, in het bijzonder § 2, 2° en 3° van voormeld artikel 42bis, waarvan de verzoekende partij aanvoert dat de toetsing van deze bepaling niet correct onderbouwd is.

Voormeld artikel 42bis van de vreemdelingenwet, § 2, 2° en 3° luidt als volgt:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;”

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op het onderdeel van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden waarin sprake is van de uitzonderingsgronden van artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de vreemdelingenwet. Zij voert aan dat dit onderdeel niet gestoeld is op een correcte feitenvinding, dat zij inderdaad minder dan een jaar ingeschreven is geweest als werknemer, maar dat zij langer dan een jaar actief is geweest als zelfstandige en in die hoedanigheid aangesloten is geweest bij het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen, met name van 1 oktober 2012 tot 13 mei 2014. Zij geeft aan dat uit de bewoordingen van artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de hierin opgenomen uitzonderingsgevallen beperkt zouden zijn tot Unieburgers die aanvankelijk economisch actief waren als werknemer en dat de verwijzing in de inleidende zin van voormelde bepaling naar *“het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°”* verwijst naar het verblijfsrecht van zowel werknemers als zelfstandigen.

Uit de bewoordingen van voormeld artikel 42bis, § 2 blijkt inderdaad dat deze bepaling betrekking heeft op het behouden van het verblijfsrecht van een burger van de Unie, die zijn verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet heeft bekomen, met name een burger van de Unie die de hoedanigheid van werknemer of zelfstandige (of werkzoekende) heeft. De verzoekende partij stelt dan ook terecht dat voor de verzoekende partij, die haar verklaring van inschrijving als zelfstandige heeft bekomen, moest nagegaan worden of zij zou kunnen genieten van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de vreemdelingenwet. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het betoog van de verzoekende partij aangaande het toepassingsgebied van voormeld artikel 42bis, § 2, zodat moet worden aangenomen dat de verwerende partij niet betwist dat ook zelfstandige burgers van de Unie zich op deze bepaling kunnen beroepen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat in het betrokken onderdeel van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden inderdaad slechts sprake is van het feit dat de verzoekende partij enkel in 2012 een viertal weken gewerkt heeft en nadien niet meer in loondienst is geweest. Met betrekking tot de hoedanigheid van de verzoekende partij als zelfstandige wordt slechts aangegeven dat zij op 26 januari 2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving als zelfstandige indiende en de bijlage 8 op 3 september 2012 en de E-kaart op 20 september 2012 verkreeg, en verder dat zij kennelijk geen zelfstandige activiteit meer uitoefent. Nergens in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt echter aangegeven hoe lang de verzoekende partij als zelfstandige heeft gewerkt en wordt nagegaan of zij, in het licht van haar tewerkstelling als zelfstandige, zou kunnen genieten van de uitzonderingsgronden voorzien in voormeld artikel 42bis, § 2, 2° of 3°.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij naar aanleiding van de uitnodiging van 16 oktober 2014 geen enkel stuk overmaakte waaruit zou kunnen blijken dat zij van 1 oktober 2012 tot 13 mei 2014 als zelfstandige ingeschreven was. Zij stelt dat het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, als bijlage bij het thans voorliggende verzoekschrift, een stuk wordt toegevoegd waaruit dit zou moeten blijken, geen afbreuk kan doen aan de correctheid van de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, want dat dit stuk op het moment van het nemen van deze beslissing niet voorhanden was. De Raad stelt vast dat het stuk dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat zij van 1 oktober 2012 tot 13 mei 2014 bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige aangesloten was, dateert van 3 maart 2015 en zodoende inderdaad van na de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 29 december 2014. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij echter dat zij stukken bijbracht waaruit blijkt dat zij ingeschreven is bij de VDAB en het duidelijk is dat zij haar zelfstandige activiteiten heeft stopgezet. De Raad is echter in de onmogelijkheid om na te gaan welke stukken de verzoekende partij precies heeft voorgelegd en of zij reeds vóór het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 29 december 2014 enig stuk heeft bijgebracht waaruit blijkt hoe lang zij een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend, gelet op het feit dat het administratief dossier onvolledig blijkt. In het administratief dossier bevindt zich immers slechts een e-mail van 19 november 2014 van de verzoekende partij gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarmee zij een sollicitatiemail en haar CV overmaakt, terwijl op een

overzichtsdocument in het administratief dossier en in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden gesteld wordt dat de verzoekende partij naar aanleiding van een brief van 16 oktober 2014 waarin haar gevraagd wordt nieuwe bewijsstukken van haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen voor te leggen, de volgende documenten zou hebben voorgelegd: sollicitatiebewijzen, een CV, een OCMW-attest en een inschrijvingsbewijs van de VDAB. Uit het betoog van beide partijen blijkt ook dat alleszins de voormelde stukken werden voorgelegd, maar zoals hoger reeds gesteld, bevindt zich in het administratief dossier slechts één sollicitatiebewijs en het CV van de verzoekende partij. Gezien geen van de partijen betwist dat minstens de verschillende in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden vermelde stukken inderdaad werden voorgelegd, maar slechts twee van die stukken zich daadwerkelijk in het administratief dossier bevinden, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het administratief dossier onvolledig is. De Raad is dan ook in de onmogelijkheid om na te gaan of de op het overzichtsdocument of in de bestreden bijlage 20 opgesomde documenten de enige documenten zijn die werden voorgelegd en of de verzoekende partij inderdaad, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert, naar aanleiding van de uitnodiging van 16 oktober 2014 geen enkel stuk overmaakte waaruit zou kunnen blijken dat zij van 1 oktober 2012 tot 13 mei 2014 als zelfstandige ingeschreven was en dat zij dit slechts voor het eerst bij haar verzoekschrift heeft gedaan. Ook uit het betoog van de verzoekende partij zelf kan dit niet afgeleid worden, integendeel zelfs, gezien zij verwijst naar bijgebrachte stukken *“waaruit blijkt dat (z)ij ingeschreven is bij de VDAB en het duidelijk is dat (z)ij (haar) zelfstandige activiteiten vrijwillig heeft stopgezet”*. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het voor de Raad onmogelijk is zijn wettigheidstoetsing door te voeren met betrekking tot dit aspect van het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, zodat moet vastgesteld worden dat dit betoog geen afbreuk kan door aan de hoger gemaakte vaststelling dat door de gemachtigde slechts een gedeeltelijke toetsing aan artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de vreemdelingenwet werd doorgevoerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

3.4 Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede onderdeel van het enig middel behoeven geen verder onderzoek.

3.5 Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden beëindigd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE